Lietas Nr. 130049615
Lietas arhīva Nr. 104AA-0797-15/17

SPRIEDUMS

Rīgā 2015.gada 12.oktobrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesnesis A.Uminskis

tiesneši L.Poļakova un J.Tiltiņš

rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu attiecībā pret /pers. B/, personas kods /personas kods/, par pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175.pantā, sakarā ar Valsts policijas iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015.gada 31.jūlija spriedumu.

Aprakstošā daļa

2015.gada 26.maijā Valsts policijas Rīgas Reģiona pārvaldes Rīgas Centra iecirkņa Kārtības policijas nodaļas vecākais inspektors /pers. B/ sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC185656 par ļaunprātīgu nepakļaušanos 2015.gada 29.aprīlī, plkst.13:55 policijas darbinieku likumīgajām prasībām, kad tie pildīja dienesta pienākumus, proti, ignorēja policijas darbinieka rīkojumu pārtraukt slēptu audio ierakstu veikšanu Latvijas Republikas Drošības policijas telpās Rīgā, K.Barona ielā 99a.

Izdarītais administratīvais pārkāpums kvalificēts pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175.panta.

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015.gada 31.jūlija spriedumu lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā izbeigta.

Tiesa spriedumā norādījusi, ka, pārbaudot un novērtējot lietā esošos materiālus un rakstveida pierādījumus, konstatējusi, ka lieta izbeidzama administratīvā pārkāpuma sastāva trūkuma dēļ, kas konstatēts, vērtējot kopsakarā visus lietā esošos pierādījumus.

Tiesa norādījusi, ka Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2007.gada 25.aprīļa spriedumā lietā Nr.SKA-157/2007 atzinis, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments kā sākotnēja apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā. Līdz ar to, no vienas puses, institūcija, kuras kompetencē ir pieņemt lēmumu lietā, izvērtē, vai persona par protokolā fiksētajām darbībām ir saucama pie administratīvās atbildības. Savukārt no otras puses, personai, par kuras darbībām protokols sastādīts, ir iespēja pienācīgi īstenot procesuālās garantijas savai aizstāvībai sakarā ar protokolā norādīto pārkāpumu (sagatavot argumentus, iesniegt pierādījumus). Līdz ar to lēmums administratīvā pārkāpuma lietā būtu jāpieņem par tiem faktiem, kas norādīti protokolā – jaunu faktu norādīšana lēmumā varētu pārkāpt personas procesuālās tiesības.

Tiesa secinājusi, ka, lai noskaidrotu vai pārkāpēja rīcībā ir Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175.pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvs, pirmkārt, ir jākonstatē, ka kāds no minētajā tiesību normā norādītajiem subjektiem, sabiedriskās kārtības vai dienesta pienākumu pildīšanas laikā, izteica personai likumīgu rīkojumu vai prasību un, otrkārt, ka persona ļaunprātīgi atteicās pakļauties izteiktajam rīkojumam vai prasībai.

Saskaņā ar likuma „Par policiju" 22.panta pirmo daļu policijas darbinieks ir valsts varas pārstāvis, un likumīgās prasības un rīkojumi, ko viņš izvirzījis vai devis, pildot dienesta pienākumus, visām personām ir obligāti jāizpilda. Nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgajām prasībām ir sodāma.

2015.gada 26.maija administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC18565 fiksēts, ka 2015.gada 29.aprīlī, plkst.13:55, pēc adreses Rīga, K.Barona iela 99a, Latvijas Republikas Drošības policijas telpās, /pers. B/ ļaunprātīgi nepakļāvās policijas darbinieku likumīgajām prasībām, kad tie pildīja dienesta pienākumus, ignorēja policijas darbinieka rīkojumu pārtraukt slēptu audio ierakstu veikšanu.

Tiesa secinājusi, ka, lai konstatētu konkrētajā gadījumā /pers. B/ darbībās Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175.pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvu, ir jākonstatē, ka policijas darbinieks sabiedriskās kārtības vai dienesta pienākumu pildīšanas laikā, izteica /pers. B/ likumīgu rīkojumu vai prasību, un, ka /pers. B/ ļaunprātīgi atteicās pakļauties izteiktajam rīkojumam vai prasībai un minētajiem faktiem ir jābūt atspoguļotiem administratīvā pārkāpuma protokolā.

Tiesa atzinusi, ka no lietas materiāliem nevar izsecināt, kādas ir šīs likumīgās prasības, ko policijas darbinieks ir izteicis /pers. B/ Drošības policijas telpās, kuras /pers. B/ ir attiecies izpildīt, jo lietas materiālos nav pierādījumu tam, ka viņam izteikta prasība pārtraukt audio ieraksta veikšanu. Savukārt ziņojumos norādītās prasības, kas /pers. B/ izteiktas – izdot video audio ierakstus un veikt personas pārbaudi, nav norādītas administratīvā pārkāpuma protokolā. Ievērojot, ka policijas darbinieka prasības esamība un tās likumība ir obligātas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175.pantā paredzētā pārkāpuma sastāva pazīmes, bet konkrētajā gadījumā tās nav identificējamas, tiesa atzinusi, ka lietā nav iegūti pietiekami pierādījumi par to, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā /pers. B/ ļaunprātīgi nepakļāvās policijas darbinieka likumīgajai prasībai pārtraukt audio ierakstu veikšanu. Līdz ar to /pers. B/ darbībās nav konstatējams Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175.pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvs un, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 1.punktu, lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā izbeidzama.

Par minēto tiesas spriedumu Valsts policija (turpmāk arī – iesniedzēja) iesniedza apelācijas sūdzību, ar kuru Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015.gada 31.jūlija spriedumu pārsūdz pilnā apmērā, jo tiesa pieļāvusi materiālo un procesuālo tiesību normu pārkāpumus.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa savā spriedumā norādījusi, ka no lietas materiāliem nevar izsecināt, kādas likumīgās prasības /pers. B/ izteicis policijas darbinieks, bet /pers. B/ atteicies izpildīt. Taču no lietā esošā audio ieraksta izriet, ka Drošības policijas darbinieki /pers. B/ vairākkārtīgi norādīja: „Jr aizdomas, ka Jūs ierakstāt šinī ēkā. [..] Drošības policija ir kritiskās infrastruktūras objekts. [..] Bez sankcionētas atļaujas nedrīkst filmēt." /pers. B/ darbinieku prasības neievēroja un turpināja veikt ierakstu. Arī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksēts, ka /pers. B/ dots rīkojums pārtraukt audio ierakstu.

Policijas darbiniekiem radās aizdomas par slēptu audio dokumentēšanu un, iespējams, citu dokumentēšanas darbību veikšanu. Ņemot vērā iepriekšējos gadījumus un to, ka /pers. B/ atradās kritiskās infrastruktūras objektā, viņam lūdza nekavējoties pārtraukt prettiesisku informācijas ieguvi ar audio un, iespējams, citu ierakstošu tehniku, fiksējot Drošības policijas caurlaides režīmu. /pers. B/ lūdza iziet arī standarta drošības pārbaudi, ko viņš atteicās izpildīt. Pēc atkārtotu likumīgo prasību neizpildīšanas /pers. B/ tika aizturēts. Minētie fakti vērtējami kopsakarā ar /pers. B/ atzīšanos tiesas sēdē, ka protokolā norādītajā laikā un vietā viņš veica audio ierakstu.

Tiesa nav vērtējusi situācijas kontekstu, kam ir būtiska nozīme lietas izspriešanā. Proti, Drošības policija ir valsts drošības iestāde, kurā ievērojams īpašs slepenības režīms. Liegums tās telpās veikt audio ierakstu /pers. B/ vairākkārt norādīts jau iepriekš, tai skaitā arī 2015.gada 29.aprīlī deva rīkojumu pārtraukt audio ieraksta veikšanu.

Tiesa nav sniegusi argumentāciju, kāpēc Drošības policijas darbinieku liecības būtu noraidāmas kā pierādījumi lietā, kas ir pretrunā Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 274.pantam.

Tiesa spriedumā norādījusi, ka tās kompetencē ietilpst vērtēt tikai protokolā norādītos apstākļus un tiesnesim, izskatot lietu, jāvērtē vai tajā esošie pierādījumi un ziņas ir pietiekamas administratīvā pārkāpuma konstatēšanai personas darbībās, nevis pēc savas iniciatīvas jāvāc un jāpiemeklē papildus fakti un normatīvie akti. Iesniedzējs norāda, ka ņemot vērā pārkāpumu, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksu, tiesai ir saistoša Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 22.nodaļā noteiktā lietu izskatīšanas kārtībā. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 268.panta 3.punkts paredz, ka gadījumos, kad nepieciešamie papildmateriāli nav pieprasīti, tos pieprasa. No sprieduma nav redzams, ka tiesa būtu noskaidrojusi Drošības policijas viedokli vai arī pieprasījusi informāciju par to, kāds likumīgs pamats tai dod tiesības aizsargāties pret nesankcionētu prettiesisku informācijas ieguvi. Šiem faktiem ir nozīme lemjot vai konkrētajā gadījumā pastāvēja likumīga prasība un vai noticis administratīvais pārkāpums.

Ņemot vērā minēto, iesniedzēja uzskata, ka tādējādi nevarēja tikt ievēroti un sasniegti lietvedības uzdevumi administratīvajās pārkāpuma lietās, kas noteikti Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 237.pantā.

Iesniedzējs lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un lietu izskatīt pēc būtības.

Par minēto apelācijas sūdzību /pers. B/ aizstāve, zvērināta advokāte Jeļena Kvjatkovska, iesniegusi viedokli, kurā norāda, ka uzskata sūdzību par nepamatotu un noraidāmu šādu apsvērumu dēļ:

Pirmkārt, neskatoties uz paziņojumu par tiesas sēdes vietu un laiku, Valsts policijas pārstāvji nav piedalījušies tiesas sēdē un nav izteikuši savus apelācijas sūdzībā izteiktos apsvērumus pirmās instances tiesā. Tādejādi iestādes pārmetumi tiesai, ka tā nav noskaidrojusi iesaistītās institūcijas – Drošības policijas – viedokli un pieprasījusi kaut kādus paskaidrojumus par normatīvajiem aktiem, ir ne tikai tiesiski nepamatoti, bet arī nekorekti. Valsts policijai bija iespējams noskaidrot Drošības policijas viedokli gan sagatavojot administratīvā pārkāpuma lietu, gan arī iesniedzot attiecīgu lūgumu tiesas sēdes laikā. Administratīvā pārkāpuma lietas ir tā saucamās „kvazi-krimināllietas" un Valsts policijai bija jāveic apsūdzības funkcijas – jāpierāda apsūdzība administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Tiesai nav ne pienākuma, nedz tiesību pašai iegūt jebkādus pierādījumus lietā, ja šāds lūgums nav pieteikts.

Otrkārt, nosūtot lietu uz tiesu, pati iestāde ir pievienojusi lietas materiāliem audio ierakstu, kurā ir skaidri dzirdama saruna starp /pers. B/ un Drošības policijas darbinieku. Šajā sarunā dzirdams, ka vienīgā prasība, kas tika izvirzīta /pers. B/, bija prasība iziet pārbaudi, nepaskaidrojot tās tiesisko pamatojumu. Uz šo prasību /pers. B/ atbildēja ar vārdiem: „Labi, tūlīt nākšu", un lūdza sniegt viņam paskaidrojumus par pārbaudes kārtību un prasības tiesiskumu.

No minētās audio ierakstā fiksētās sarunas izriet, ka /pers. B/ netika izteikta prasība „pārtraukt ieraksta veikšanu". Tas, ka apelācijas sūdzībā ir mēģināts interpretēt Drošības policijas darbinieka vārdus par Drošības policijas kā kritiskās infrastruktūras objektu par vispārējo aizliegumu veikt ierakstus Drošības policijas telpās utt., nekādā gadījumā nenozīmē, ka /pers. B/ bija pienākums nodarboties ar policijas darbinieka vārdu interpretāciju. Turklāt arī sarunas kopējais konteksts liecina par to, ka vienīgā prasība, kas izteikta /pers. B/, bija prasība iziet pārbaudi, ko Drošības policijas darbinieks izteica uzreiz pēc savas ierašanās notikuma vietā un faktiski šī prasība tika izteikta kā izrietoša no tā, ka /pers. B/ veica audio ierakstu.

/pers. B/ neatteicās izpildīt Drošības policijas darbinieka prasību iziet pārbaudi, lai arī šī prasība nebija pamatota nedz ar ārējo, nedz iekšējo normatīvo aktu. Savukārt Drošības policijas darbinieks nespēja paskaidrot savas prasības – iziet pārbaudi likumīgo pamatu, jo arī Drošības policijas Iekšējās kārtības noteikumi paredz, ka pārbaude jāiziet apmeklētājiem, kuri saņēmuši apmeklētāja karti un mēģina iekļūt Drošības policijas kabinetos. /pers. B/ nebija Drošības policijas apmeklētājs, un viņam attiecīgā karte netika izsniegta.

Drošības policijas darbinieks, kurš izvirzīja /pers. B/ prasību iziet pārbaudi, iesniedza nepatiesus dienesta ziņojumus lietā, kuros apgalvo gan, ka tika izteikta prasība pārtraukt ierakstu, gan arī, ka tika izteikta prasība izsniegt veiktos ierakstus, kas jau pats par sevi dod pamatu apšaubīt šī liecinieka liecību patiesumu. Tādēļ nav saprotams Valsts policijas apelācijas sūdzībā norādītais, ka tiesa nav sniegusi argumentāciju, kāpēc Drošības policijas darbinieku liecības lietā būtu noraidāmas.

Advokāte vērš tiesas uzmanību uz šādu Valsts policijas norādi apelācijas sūdzībā: „*No sprieduma nav redzams, ka tiesa būtu [..] pieprasījusi informāciju par to, kāds likumīgs pamats tai [Drošības policijai] dod tiesības aizsargāties pret nesankcionētu pret tiesisku informācijas ieguvi.*

Šiem faktiem ir nozīme, lemjot vai konkrētajā gadījumā pastāvēja likumīga prasība un vai noticis administratīvais pārkāpums." Šāda norāde aizstāvei izraisa izbrīnu. Nevienā vārdā apelācijas sūdzībā Valsts policija kā iestāde, kas ir sagatavojusi administratīvā pārkāpuma protokolu un virzījusi lietu uz tiesu, pat nemēģina pamatot izteikto prasību likumību, pat ja pieņem, ka prasība pārtraukt audio ierakstu būtu bijusi, kas neatbilsts lietas patiesajiem apstākļiem. Iestāde nedz pirmās instances tiesā, nedz arī apelācijā nenorāda nevienu likuma vai noteikumu pantu, kurā būtu ietverts aizliegums veikt audio ierakstu Drošības policijas priekštelpā. Ja neviens normatīvais akts neaizliedz informācijas ieguvi, veicot savas sarunas ierakstu ar Drošības policijas darbinieku, tad nav pamata apgalvojumam, ka informācijas ieguve ir bijusi prettiesiska.

Papildus sniegtajam viedoklim aizstāve lūdza ņemt vērā vairākas būtiskas Rīgas apgabaltiesas 2015.gada 5.oktobra spriedumā norādītās atziņas, kas attiecas arī uz šo administratīvo lietu.

Ievērojot minēto, aizstāve lūdz Valsts policijas apelācijas sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā noraidīt.

Saskaņā ar LAPK $289.^{2\,1}$ pantu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas tiesnesis 2015.gada 24.augustā pieņēma lēmumu ierosināt apelācijas tiesvedību rakstveida procesā. Tiesu kolēģija nekonstatē apstākļus, kas liecinātu par nepieciešamību sūdzību izskatīt tiesas sēdē.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu, apelācijas sūdzībā izteiktos argumentus un aizstāves viedokli par sūdzību, tiesu kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzība noraidāma.

Tiesu kolēģija, izvērtējot Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, un spriedums ir atstājams negrozīts. Līdz ar to apelācijas instances tiesa, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $289.^{13}$ panta trešo daļu, pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un spriedumā ietvertajam pamatojumam un atkārtoti tos pašus argumentus nevērtē.

Tiesu kolēģija konstatē, ka, izskatot konkrēto lietu, pirmās instances tiesa ir pilnībā novērtējusi visus lietas apstākļus, kas attiecas uz administratīvā pārkāpuma sastāvu, kā arī pārbaudījusi pierādījumus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272.pantu institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Pirmās instances tiesa minētos apstākļus ir vērtējusi un rūpīgi analizējusi savā spriedumā.

Nepamatots ir apelācijas sūdzībā paustais viedoklis, ka tiesa pārkāpusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 237.panta nosacījumus. Pretēji minētajam, tiesa ir vērtējusi administratīvā pārkāpuma sastāva esamību vai neesamību un secinājusi, ka nav konstatēts administratīvā pārkāpuma sastāvs, kāds paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175.pantā.

Pirmās instances tiesa pamatoti spriedumā atsaucās uz Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 25.aprīļa spriedumu lietā SKA-157/2007 par to, ka lēmums administratīvā pārkāpuma lietā jāpieņem par faktiem, kas norādīti protokolā.

Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka lietā nav pierādījumu tam, ka /pers. B/ tika izteikts rīkojums pārtraukt audio ieraksta veikšanu, kuram /pers. B/ ļaunprātīgi nepakļāvās. Ievērojot minēto, pirmās instances tiesa atzinusi, ka lietvedība izbeidzama, jo lietā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Tiesu kolēģija konstatē, ka Drošības policijas darbinieka /pers. J/ tiesā sniegtās liecības ir pretrunā ar iepriekš ziņojumos sniegto informāciju.

No lietas materiālos esošā /pers. J/ ziņojuma izriet, ka /pers. B/ atteicās izpildīt viņa kā policijas darbinieka likumīgās prasības – izdot video audio ierakstus un veikt personas pārbaudi. Pēc kā /pers. B/ tika aizturēts par nepakļaušanos policijas darbinieka likumīgajām prasībām un ievests Drošības policijas telpās (*lietas 14. un 15. lapa*). No /pers. J/ ziņojuma, kas sniegts papildus pēc Valsts policijas Rīgas reģionālās pārvaldes Rīgas centra iecirkņa kārtības policijas nodaļas vecākā inspektora J.Lapsaļa lūguma izriet, ka 2015.gada 29.aprīlī /pers. B/ tika aizturēts par nepakļaušanos policijas darbinieka likumīgajām prasībām, jo viņš atrodoties Drošības policijas ēkā mēģināja iegūt, fiksēt valsts noslēpuma saturošu informāciju. Proti, Valsts drošības iestāžu likuma 24.panta piektā daļa paredz, ka ziņas par valsts drošības iestāžu personāla skaitlisko sastāvu un tehnisko aprīkojumu ir valsts noslēpums. Ievērojot minēto, lai novērstu iespējamo kaitējumu valsts drošības iestādes interesēm, tika pieņemts lēmums par /pers. B/ aizturēšanu (*lietas 19.lapa*).

Savukārt no liecinieka /pers. J/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām 2015.gada 23.jūlijā izriet, ka viņš ir stādījies priekšā /pers. B/, informējis, ka ir aizdomas, ka /pers. B/ veic slepenu audioierakstu un lai pārliecinātos, ka pie /pers. B/ ir kāda ierakstošā ierīce, lūdzis /pers. B/ iziet pārbaudi. /pers. J/ ir /pers. B/ brīdinājis par to, ka Drošības policijas ēka ir kritiskās infrastruktūras objekts, kur filmēšana un audio uzņemšana nav atļauta, kas, viņaprāt, bija rīkojums pārtraukt audio veikšanu. Ievērojot ka /pers. B/ atteicies pildīt viņa prasības, viņš brīdināts, ka var tikt aizturēts par nepakļaušanos policijas darbinieka likumīgajām prasībām, kas ticis izdarīts, jo /pers. B/ turpināja ierakstīt (*lietas 51., 52. un 53.lapa*).

No lietas materiāliem pievienotā audioieraksta ceturtā faila Nr. 130113_0006 no 31.minūtes līdz 36.minūtei (*lietas 5. lapa*) izriet, ka Drošības policijas darbinieks /pers. B/ informējis par nepieciešamību iziet procedūru uz pārbaudi sakarā ar aizdomām, ka /pers. B/ veic ierakstīšanu, kā arī brīdinājis ka, ja /pers. B/ atteiksies iet pārbaudes, tad viņš tiks aizturēts un nodots Valsts policijai. No ieraksta neizriet, ka kāda Drošības policijas amatpersona būtu izteikusi prasību pārtraukt audio ierakstīšanu un ka /pers. B/ ļaunprātīgi nebūtu pakļāvies šādai prasībai, kā tas minēts 2015.gada 26.maija administratīvā pārkāpuma protokolā Nr. PC185656.

Tiesu kolēģijai nav pamata apšaubīt audioieraksta autentiskumu, ievērojot, ka audioierakstu lietas materiāliem kā pierādījumu pievienojusi Valsts policija, kā arī 2015.gada 23.jūlija tiesas sēdē pēc audioieraksta noklausīšanās liecinieks /pers. J/ apliecinājis, ka tā ir viņa saruna ar /pers. B/. Ņemot vērā, ka audioierakstā esošā informācija visprecīzāk sniedz ieskatu par 2015.gada 29.aprīlī notikušo Drošības policijas amatpersonas sarunu ar /pers. B/, tai ir augstāka ticamība nekā sniegtajām liecībām lietā.

Papildus tiesu kolēģija atzīst, ka 2015.gada 26.maija administratīvā pārkāpuma protokolā Nr. PC185656 nav atsauces uz normatīvajiem aktiem, atbilstoši kuriem audio ieraksta veikšana Drošības policijas ēkā būtu aizliegta, ja /pers. B/ ļaunprātīgi nebūtu pakļāvies policijas darbinieka rīkojumam pārtraukt audio ieraksta veikšanu.

Tiesu praksē nostiprināta atziņa, ka administratīvo atbildību par nepakļaušanos policijas darbinieku likumīgam rīkojumam vai prasībām, kad viņš izpilda sabiedriskās kārtības sargāšanas vai dienesta pienākumus, iespējams piemērot tikai tādā gadījumā, ja administratīvā pārkāpuma lietā tiek konstatēts, ka policista rīkojums vai prasības konkrētajā gadījumā bijušas likumīgas, tas ir, pēc sava satura tām ir jāatbilst likumam. (*skat. Latvijas Republikas Augstākās Tiesas Senāts Administratīvo lietu departaments 2006.gada 14.novembra nolēmumā SKA-454/2006*).

Tātad, lai personu atzītu par vainīgu minētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, ir jākonstatē, vai policijas darbinieku prasības konkrētajā gadījumā bijušas likumīgas un vai nepakļaušanās šīm prasībām ir bijusi ļaunprātīga, un ka jebkurš policijas darbinieka rīkojums, ko viņš izdevis, pildot dienesta pienākumus, atzīstams par visiem saistošu un sākotnēji ir jāizpilda, ja vien tas acīmredzami nav pretlikumīgs.

Ja persona uzskata, ka policijas darbinieku prasības konkrētajā gadījumā nav likumīgas, nepakļaujoties šīm prasībām, persona uzņemas risku par to, ka, ja vēlāk tiks konstatēts, ka policijas darbinieku prasības bija likumīgas, bet pašas personas izdarītais vērtējums kļūdains, šo personu sauks pie administratīvās atbildības par nepakļaušanos šīm prasībām. Taču, ja tiek konstatēts, ka prasības nebija likumīgas, personu nevar saukt pie administratīvās atbildības par nepakļaušanos likumīgajām prasībām, jo šādā gadījumā nebūs izpildījies administratīvā pārkāpuma sastāvs, proti, nebūs Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175.pantā *expressis verbis* paredzētie „likumīgais rīkojums vai prasības".

Attiecībā uz norādi apelācijas sūdzībā par tiesas pienākumu pieprasīt papildmateriālus un vākt pierādījumus, tiesu kolēģija atzīst, ka, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{6}panta sesto daļu, tiesa nav tiesīga pēc savas iniciatīvas iegūt pierādījumus un tos pārbaudīt tiesas sēdē. Tāpēc Drošības policijas pārstāvju aicināšana uz tiesas sēdi, jebkādu pierādījumu iegūšana pēc savas iniciatīvas varētu tikt tulkota kā tiesas ieinteresētība administratīvā pārkāpuma lietas izlemšanā.

Tiesu kolēģija atzīst, ka Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa, izskatot lietu, ir ievērojusi vispārīgos tiesību principus un normatīvo aktu regulējumu, spriedums ir tiesisks un atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{22}pantu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015.gada 31.jūlija spriedumu atstāt negrozītu, bet Valsts policijas iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā – 2015.gada 12. oktobrī.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs	*/personiskais paraksts/*	A.Uminskis
Tiesnese	*/personiskais paraksts/*	L.Poļakova
Tiesnesis	*/personiskais paraksts/*	J.Tiltiņš